

УДК: 327(497.11):327(4-672EU)
Примљено: 16. фебруара 2010.
Прихваћено: 05. марта 2010.
Оригинални научни рад

Српска политичка мисао
број 1/2010.
год. 17. vol. 27.
стр. 43-66.

Момчило Суботић

Институт за политичке студије, Београд

СРБИЈА И ЕВРОПСКА УНИЈА

Сажетак

У раду се анализира „безалтернативно“ евроунијско опредељење владајуће коалиције у Србији и указује на неодрживост тезе по којој питање суверенитета и територијалног интегритета Србије, тј. питање Косова и приступање ЕУ чине два одвојена процеса. Ову тезу, уосталом, побија и чињеница да је већина држава чланица ЕУ признало независност Косова. У даљем тексту аутор истиче и анализира географску и политички недовршеност како Србије, тако и Европске уније и развија тезу да је данашња ЕУ америчко-натовски протекторат који служи превасходно империјалним интересима САД. У оквиру ове тезе наслућује се могућност да Србија, крећући се ка ЕУ, заврши у обновљеној Отоманској империји, с обзиром да САД посредством Турске као регионалне силе, која не крије своје политичко-територијалне аспирације, онемогућава конституисање Сједињених европских држава. Осим тога, Европа без Русије није довршен идентитет.

Кључне речи: Србија, Косово и Метохија, ЕУ, САД, НАТО, Русија

СВА ЛИЦА ЕВРОУТОПИЗМА

Најновији политички став владајућег режима у Србији у погледу европских интеграција стане у једну реченицу, која гласи: „Ако буде условљена, Србија бира Косово, а не Европску унију“⁽¹⁾. До јуче је тај став изгледао нешто другачије и изражавао се кроз синтагму: „Европа нема алтернативу“. Поред овог слогана режим у Србији је инсистирао на тези да су статус Косова и Метохије и

1) Министар иностраних послова Србија Вук Јеремић, према: *Фокс телевизија*, Београд, 3. марта 2010.

учлањење у ЕУ два одвојена процеса. Показаће се, а знало се од самог почетка да је у питању неодржива теза, тј. да се питање целовитости Србије и њено учлањење у „породицу европских народа“ не могу посматрати одвојено.

О Европи без алтернативе говориле су и говоре не само владајуће него и опозиционе странке; у последње време то је кључни слоган нове „демократске“²⁾ странке - Српске напредне странке. С овим слоганом Томислав Николић наступа у јавности и прозива председника ДСС- а Војислава Коштуницу, да се овај изјасни да ли јесте или није за Европску унију. Николић, изводећи Коштуницу на „евроунијски“ „безалтернативни“ „брисани простор“, намерно превиђа чињеницу да је Коштуница, стављајући у први план суверенитет и територијални интегритет Србије, заузео веома јасан став према ЕУ и да је због тог свог става изгубио власт на последњим изборима. Али, то је очигледно прича о новим „евроентузијастима“ у Србији.

С друге стране, Српска радикална странка доследно остаје при свом програмском ставу који се противи идеји Европске уније за коју је председник радикала Војислав Шешељ рекао да је „сатанистичка творевина“.

Остале, мање, странке на власти и у опозицији имају благонаклон став према евроатлантским интеграцијама .

Овде се налазимо пред значајним питањем: Због чега је актуелни српски режим заменио синтагму: „Европа нема алтернативу“ у синтагму: „Ако буде условљена, Србија бира Косово, а не ЕУ“? Да ли то значи да је дошло до суштинске промене спољнополитичке парадигме?

Нажалост, сматрамо да није и то сведоче следеће чињенице: а) нова српска власт, формирана, јула 2008, потписала је ССП са 22 државе чланице ЕУ које су признале независност Косова; тај споразум Србија је примењивала једнострано и на велику сопствену финансијску штету од преко 300 милиона евра; б) Србија је (мимо и против става Русије) прихватила нелегалну мисију ЕУЛЕКС као својеврсну претходницу противправне независности Косова, чији је задатак да спроведе Ахтисаријев план о независности; српска власт је тајно и нелегално потписала Протокол о граници између Србије и Косова и, најзад; Србија прихвата учешће Косова у међународним организацијама под називом УНМИК Косово, чиме је

2) Лидер СНС Томислав Николић је ову странку - насталу после извршеног пуча у Српској радикалној странци - назвао нова „демократска“ странка.

обеснажена Резолуција 1244 СБ УН по којој је Косово и Метохија неотуђиви део Републике Србије.

На једној страни, дакле, имамо власт која се вербално залаже за суверенитет и територијални интегритет, тј. очување Косова и Метохије у саставу Србије и приступање Европској унији, и то представља као два одвојена процеса, а на другој страни та иста власт чини катастрофалне потезе који воде фактичкој независности Косова.

Ни једна европска држава није истицала фаталистичку и бесперспективну тезу: „ЕУ нема алтернативу“, попут Србије. Све европске земље су пре уласка у ЕУ преговарале као равноправни партнери, такоређи трговале и ценкале се око услова свога чланства, постављало се питање шта се нуди и шта се добија учлањењем у ЕУ. Сетимо се како су Шпанија или Португал у преговорима са ЕУ штитили своју пољопривреду, или како је „затезао“ чешки председник Вацлав Клаус да би Чешку што боље позиционирао у Европској унији. И нико од њих није рекао да „ЕУ нема алтернативу“; Норвешка је два пута одбила пријем на референдуму, итд. Међутим, то очигледно не важи за Србију, која „је данас потпуно дезоријентисана и подсећа на неког ко лута по магли везаних очију...“⁽³⁾

У економском погледу Србија се потпуно предала у руке Светске банке и ММФ-а; задуживању нигде краја. О некаквом економском рачуну европских интеграција власт у Србији није изнела ниједан ваљан аргумент; помињу се само европски фондови као некакви чаробни штапићи, али се нигде не помиње производња и култ рада; у Србији је изгледа најомраженија реч управо оно што би требало да је смисао сваког економског плана и делања-производња.

Дејан Мировић је у књизи *Аргументи против Европске уније*⁽⁴⁾ навео основне економске разлоге због којих Србија не би требало да приступи Европској унији. Међу првима је тај што је ЕУ крајње бирократизована супердржава. О некаквој демократији не може уопште да се говори, реч је о тзв. факс-демократији.

Читава економска политика ЕУ према кандидатима састоји се у томе да се максимално подстакне увоз робе из ЕУ и преузму најпрофитабилнија домаћа предузећа. У Србији је то већ увелико учињено почев од преузимања српских банака, што је био један од почетних удараца на финансијску сувереност земље. У ту сврху

3) Војислав Коштуница, „Србија нема алтернативу“, *Вечерње новости*, 20. јануар 2009, стр. 2.

4) Дејан Мировић, *Аргументи против Европске уније*, Српски сабор Двери, Београд, 2008.

се од кандидата најпре захтева да се уклоне све царине према ЕУ, као што се, истовремено, подстиче задуживање земље кандидата, како би се увећала тренутна куповна моћ становништва и тако дао посао фирмама из ЕУ. Због такве политике, рецимо, Пољска, која је 1991. имала спољнотрговински суфицит 2 милијарде долара, до 2000. године је дошла до дефицита од 13 милијарди долара, а Мађарска, која је 1990. имала суфицит од 350 милиона, до 2000. године је дошла до дефицита од 2 милијарде долара.⁵⁾ Пољска, Чешка и Мађарска, земље које се славе као лидери евро-транзиције, данас су међу најзадуженијим земљама Европе. Само Мађарски спољни дуг износи 62 милијарде евра. Слично је и са Србијом. Спољни дуг Србије се, од 2000, када је званично почело приближавање Србије ЕУ, до данас удвостручио (са 10 на 20 милијарди долара), док је спољнотрговински дефицит порастао са 1,1 милијарди долара (2000) на 7,2 милијарди (2004), да би до 2008. нарастао на чак 8,1 милијарди евра.

Мировић овом својом опсежном и аргументованом анализом развјава све магле и указује на митове око европских интеграција. Да их за ову прилику само именујемо. Мит је прича о изласку домаћих произвођача на ЕУ тржиште. С којим производом би то Србија изашла на развијено тржиште од преко 500 милиона становника. Следећи мит је онај о европским платама у фирмама које су купили Европљани; такође мит је да улазак у ЕУ значи заустављање иселавања образоване и млађе радне снаге, јер се сад може наћи посао и код куће. Напротив, прикључење неке источноевропске земље ЕУ по правилу је до сада повлачило још масовнију емиграцију. Мировић овде указује на пример Пољске, из које је, након уласка ове земље у ЕУ 2004, емигрирало око два милиона људи. Слично стоји ствар и са Бугарском, из које је, током прикључења ЕУ (одн. након стављања на «белу шенгенску листу»), емигрирало преко милион становника. Исто се поновило и са Румунијом, коју је напустило два милиона радно способних људи.⁶⁾ Зашто би боље прошла Србија? Пети мит је да ће само приступање ЕУ донети велике количине новца из европских фондова. Колико је овај мит код нас развијен види се, рецимо, из изјаве Божидара Ђелића, датој у предизборној кампањи 2008, да ће “до краја мандата наредне владе Србија из европског буџета уместо садашњих 200 милиона евра добијати милијарду евра годишње”; итд. итд.

5) Дејан Мировић, исто, стр. 56.

6) Дејан Мировић, исто, стр. 158-165.

СРБИЈА И ЕУ - НЕДОВРШЕНИ ИДЕНТИТЕТИ

За српску владајућу „елиту“ границе нису важне, док их сви други успостављају; није познато да се иједна држава тако неодговорно односи према сопственом територијалном интегритету као Србија, и да тако наивно развија идеју „евроутопизма“ као Србија.

И поред чињенице да су 22 државе чланице Европске уније од укупно 27 признало независност Косова, Србија и даље стреми европским интеграцијама, настојећи да са својим западним „пријатељима“ развија односе сарадње и разумевања. Може ли бити сарадње и разумевања уколико кључне државе ЕУ ударају на суверенитет и територијални интегритет Србије, најважнији атрибут сваке државе. Функционери ових држава не крију, већ надмено саопштавају, да се од Србије не тражи да призна независност Косова као услов њеног укључења у ЕУ, али да Србија не може постати чланица ЕУ док не успостави добре односе са суседима. Код суседа се мисли и на Косово, и то превасходно на Косово-како је саопштио француски министар иностраних послова Бернар Кушнер, познати србомрзац из по злу познате екипе „Лекари без граница“ и једно време међународни представник на Косову и Метохији. Кушнер је посебно истакао да је признање Косова неповратно и коначно.

Државни министар у Министарству спољних послова Немачке Вернер Хојер нас обавештава да „треба створити климу која ће Београду олакшати решавање проблема Косова“. Наводећи услове које би Србија требала да испуни пре подношења захтева за чланство у Европској унији, Хојер је поновио да „ЕУ не прима чланове који нису решили проблеме са својим суседима“.⁷⁾

Стивен Водсворт, амбасадор Велике Британије у Србији, каже да ће Србија у Европу тек 2017, те да: „...у ЕУ преовлађује став о европској перспективи Косова, а како ћемо то постићи, то у овом тренутку ни сами не знамо. Волели бисмо да Србија подржи ту перспективу, да ради са ЕУ, са суседима, као и са српском заједницом на Косову, како би се цео регион кретао напред...“. На питање: Може ли мишљење Међународног суда правде у Хагу у корист Србије да утиче да Британија и друге земље промене одлуку о признавању Косова? -Водсворт каже: „То се неће догодити. Велика већина држава у Европи признала је Косово-више од 60 одсто чланица ОЕБС, више од 70 одсто чланица Савета Европе и преко 80 одсто чланица ЕУ. Република Косово је као независна др-

7) Види: *Глас јавности*, 28. новембар 2009, стр. 2.

жава чланица ММФ и Светске банке, уз подршку око 60 одсто свих чланица УН. Потпуно је нереално очекивати да се све ово окрене уназад...⁸⁾

На овакав став кључних држава ЕУ свакако су утицали и поменути политички потези актуелног режима у Србији, који су водили ка пузећој независности Косова. Њима треба придодати још један – а то је одређење Србије да преко Међународног суда правде у Хагу тражи решење за Косово и Метохију, односно за питање своје државне целовитости.

“Председник Србије Борис Тадић, као и остали српски дужносници непрестано понављају да никад неће признати независност Косова и Метохије. То се подразумева јер то значи поштовати Устав Србије, што је дужност и обавеза сваког њеног грађанина, па и председника. Све друго би била велеиздаја земље. Српска власт се одлучила да питање међународноправне легалности Декларације о независном Косову достави на решавање Међународном суду правде у Хагу. Српска власт каже да је на тај начин питање Косова са политичког изместила на правни терен. Ово је неуверљива теза с обзиром да је мишљење Међународног суда правде саветодавно и никога не обавезује да поступа према њему. Косовски Албанци никада неће доћи за преговарачки сто без снажног притиска великих западних сила, које су и биле ментори стварања ове квазидржавне творевине. Они су намерно прекинули преговоре крајем 2007. године, тврдећи да су могућности за преговоре исцрпљене јер се две стране нису договориле. А договора није било јер је једна страна, косовски Албанци, имала апсолутну подршку да не поштује Резолуцију 1244. Не треба се заваравати да ће саветодавно мишљење (под условом да уопште буде ишло у прилог Србији) приморати Вашингтон и Брисел да донесу одлуку о новим преговорима. Такође, знало се да је међународно право на страни Србије и да је то Запад игнорисао, па је илузорно очекивати да ће Запад то мишљење променити пред судом у Хагу. Стога се овакав потез српске власти може прочитати као својеврсно „бежање од проблема“, незамерања западним пријатељима, све у стилу „бриго моја пређи на другога“.

Тужба је свакако јачи потез од тражења мишљења за нешто што је правно потпуно неспорно. Осим тога, „тужба говори и о чврстини властите процене и става уколико сте уверени у то да је Повеља УН и Резолуција 1244 доведена у питање, односно, није поштована. У том случају нећете тражити мишљење, поготово

8) Стивен Водсворт, “Србија ће у Европу тек 2017”, Новости, 3. март 2010, стр. 2 - интервју, разговарала Данијела Милинковић

не саветодавно⁹⁾. Тужба би била не само доказ да је српска власт уверена у исправност такве одлуке, већ би сведочила о сувереној власти једне државе, била би, дакле, и снажна политичка порука. Зашто српска власт није тужила Словенију која је у тренутку признања Косова председавала Европском унијом, или на пример Хрватску, која је протерала готово све Србе из Републике Српске Крајине. Зашто Србија заузврат није признала Владу и Републику Српску Крајину, која је, за разлику од Косова, имала право на самоопредељење и по том основу засновала своју државу, коју су Хрвати уз помоћ Запада и Ватикана немилосрдно уништили. Тиме би Србија на правни терен изнела све чињенице у разбираспаду југословенске државе. Предност тужбе је у томе што подразумева јасан одговор у виду пресуде. Уместо тога имамо готово невероватан парадокс, свугде, али не и у хрватској политици: Хрватска је тужила Србију за изгон Срба из Крајине?! Србија се и овом приликом доследно пацифистички понаша, слепо се држи међународног права, одустајући од противтужбе за геноцид Хрвата над Србима током целог 20. века и, да не би озлоједила Хрвате, инсистира само на „Олуји“.

Војислав Коштуница указује на став ЕУ да после случаја Кипра неће прихватити чланство ниједне државе чији статус и територијални интегритет није решен. То значи да ће у први мах, док преговори о кандидатури буду трајали, бити потребно да се успоставе добросуседски односи између Србије и њеног дела који се зове Косово и Метохија. Затим ће се од Србије очекивати пуна нормализација и сарадња са властима из Приштине...¹⁰⁾

Између Србије и Европске уније постоји уочљива сличност када је у питању њихова идентитетска недовршеност. Наиме, и Србија и Европска унија су географски и политички недовршени ентитети. Најпре о Србији.

Власт у Србији је нелегитимна. Данашњи режим у Србији, имајући у виду да је формиран од стране моћних западних амбасадора и неких српских богаташа, изабран мимо изборне воље и воље народа – другим речима за коалицију на власти нико у Србији није гласао, што значи да је власт нелегитимна. Из ове ноторне чињенице следи логична констатација да Србија нема суверене власти, што још више отежава ионако незавидан положај Србије (и српског народа у целини); Србија је држава без државне целокупности; са Косовом под међународним протекторатом, чију

9) Војислав Коштуница-интервју, *Глас јавности*, 7. децембар 2009, стр. 2.

10) Момчило Суботић, “Отимање Космета у процесу расрбљивања Балкана”, *Национални интерес* 3/2009, део: Тужба или савет, *ИПС*, Београд, 2009, стр. 66-68.

независност су признале кључне западне земље, држава која не зна где су јој границе; држава која се под притиском моћних западних земаља одрекла државотворног права српског народа у РСК; држава потписник Дејтонског споразума који је на Дрини успоставио државну границу, која неприродно и неоправдано раздваја исти - српски народ; дакле држава која представља својеврсни резидуум разбираспада југословенске државе којим је, у југословенској верзији самоопредељења, изван Србије остала готово половина српске популације, имајући у виду и црногорску сепаратистичку независност. Уз све то у току су унутрашњи сепаратистички и спољни разбијачки процеси на даљем распарчавању и редукцији српског државног и политичког простора - у Војводини, Рашкој области...

И уместо да нова „демократска“ српска власт, како за себе воли да каже, у мирној и демократској атмосфери од својих западних савезника захтева да се на добро организованој међународној конференцији реши и српско питање, и то као интегралној основи, као једино нерешено питање после сепаратистичких ратова у бившој СФРЈ, српски режим са „недовршеном државом“ хрли у неизвесност европских и евроатлантских интеграција.

Географска и политичка недовршеност, недостатак идентитета и неизвесност прати и ЕУ као ентитет у настајању. Овде ћемо указати на неколико аспеката посматрања ЕУ и њене геополитичке перспективе.

Једно је гледиште историчара Милорада Екмечића, који истиче да је „уједињење са Европом природна неминовност српског народа, јер у другој географији никада нисмо живели. Остаје питање да ли је данашња Европа, Европа“. Овде Екмечић даје негативан одговор. О томе какав је однос чланства у ЕУ и националног идентитета Екмечић цитира Хагеа Шулцеа, немачког стручњака за историју нација и модерног национализма, који каже: „Не постоји ниједна земља у Европској унији у којој не би важило правило да само онда можеш постати Европејац, све докле си у исто време добар грађанин сопствене земље, своје сопствене нације“. Екмечић даље истиче: „Они који данас Србе уче да се уљуде и окане своје нације, раде супротно у својој кући. На првом месту се то односи на Сједињене Државе. Милионским досељавањем нових становника азијског, афричког и латинскоамеричког порекла, ишчезла је стара Америка. Уместо уједињавања, на дневном реду је развој малих унутрашњих идентитета. Америка се цепа у нејединствене етнице. Управо због тога се политичка елита упиње да нађе нове

мотиве новог интегрисања, без кога данашње САД немају будућности“.¹¹⁾

Екмечић нам саопштава да је данашња Европа још увек „ватикански забран“ и да она треба да доживи унутрашњу и спољну трансформацију. „Њене источне границе су исто онолико нејасне колико су биле нејасне Волтеру и Наполеону пре два столећа. Они су мислили да је источна граница Европе, источна граница Пољске, за коју нису знали куда би је повукли. Дњепар са Кијевом покрива источни простор старе Пољске и Литве, али је и ту више других него Пољске. И кад би се ујединила са половином Украјине, или целом Украјином, таква Европа ће у будућем распореду светских сила још увек бити инфериорна. Имаће мање од пола милијарде становника, према безмало три пута више становника у Кини, или Индији. Са Сједињеним Државама - са којима је сада само војнички интегрисана под америчком командом-перспектива Европе нема свој идентитет и промашиће послаће. Очигледно ће будући развој све више условљавати европску заједницу са укључивањем Русије, са целом њеном баштином из времена Совјетског Савеза“.¹²⁾

Екмечић напомиње да је Европа са Русијом имала, и још увек има, значајне заговорнике и да идеја уједињења Европе са Русијом није нова. Такође подсећа да је генерал Де Гол замишљао будућу Европу „од Атлантика до Урала“, са историјском Русијом. „Европа са Русијом, до источне границе Сахалина, јесте европска, а не руска неопходност. Будућа еволуција Европе ће ићи у том смислу (...) Идеја о Европи са Русијом има и дубину и ширину у свету и очигледно ће се претварати у остварљив пројекат. Русија је на путу сједињења са Казахстаном, Белорусијом и Украјином, бар делом ње“.¹³⁾

Социолог Милан Брдар истиче да је Западна Европа, која је од краја Другог светског рата до данас колонија САД, кренула у уједињење пре него што је рашчистила односе са САД. Он тврди да Европа не може да се консолидује док не рашчисти рачуне са својим најјачим партнером (САД), те да ће због тога доћи до сукоба између Европе и САД. Брдар исправно запажа геополитичку константу по којој Америци не одговара економско-политички и безбедносно ситуиран европски идентитет и ентитет. Брдар истиче: „САД имају интерес да Сједињене европске државе никад не

11) Милорад Екмечић, „Будућност гледамо кроз таму“, *НИН*, Београд, 7. и 14. јануар 2010, интервју, разговарала Зора Латиновић

12) Милорад Екмечић, исто

13) Милорад Екмечић, исто

заживе, зато што је то огроман економски потенцијал. Због тога су и ускочили у ове наше ратове деведесетих и подстицали их, како би уздрмали Европу. А многи заборављају да распаду Југославије претходи и симптоматичан догађај у јесен 1991. године - оснивање француско-немачких војних снага, као језгра будуће европске војске. Вашингтон то није гледао са симпатијама, него као подстанар коме ускоро следи отказ.“¹⁴⁾ Америка се умешала у европске послове и у нашем случају доказујући Европи да је неспособна да сама решава питања криза у сопственом простору.

Брдар сматра да ће се Србија уморити и на крају пристати да призна Косово као услов уласка у ЕУ. Он каже: „Онај ко нам је Косово отео, очекује да га кад тад признамо. Полако, не треба да журимо, кажу они. Србија је у улози жабе коју споро кувају. Ако нас увуку у НАТО, имају право да очекују да признамо Косово, а такође и ако хоћемо у ЕУ. Ко озбиљан у овој земљи очекује да ће 26 земаља повући признање Косова да би Србија постала чланица ЕУ? Како може озбиљан човек да поверује да ће ЕУ да нас прими, а да не каже: прихватите признање, па кад уђете бићемо сви своји... И сва та пролонгирања су само у сврху што дужег „кувања“. И онда се враћамо на ону тезу „нису важне границе“...Биће то једини алиби неодговорној политичкој и немуштој интелектуалној елити која зна шта се збива а све прати „завером ћутања“ против сопствене земље“.¹⁵⁾

Геополитиколог Милош Кнежевић је најопсежније осветлио питање евроскептицизма, одговарајући на кључно геополитичко питање где је Европа?¹⁶⁾ Кнежевић истиче: „Скептицизам према Европи Уније нарочито је раширен на Балкану, посебно у Србији. Сумња у Европу Уније заснива се на рђавом искуству европског експанзионизма и интервенционизма, и распиривању балканизма и балканизације...“¹⁷⁾ Говорећи о „вулгарном“ и „нисходљивом“ еврољубљу савремених српских еврофоричара, Кнежевић указује

14) Милан Брдар, “Не бране се кућни прагови, него државне границе”, недељник *Печат*, број 103, 26. фебруар 2010, стр. 15, интервју, разговарала Мара Кнежевић Керн,

15) Исто, стр. 18.

16) Милош Кнежевић, “Где је Европа - Европа је у европском мноштву”, *Национални интерес* 4/2008, ИПС, Београд, 2008, стр. 125-166; Милош Кнежевић, *Евроскептицизам. Где је Европа. III евроскептичких фрагмената*, Београд, 2008.

17) Милош Кнежевић, “Где је Европа - Европа је у европском мноштву”, *Национални интерес* 4/2008, ИПС, Београд, 2008, стр. 125.

на пређашње исто такве изливе „рајетинског менталитета и удвоиштва“.¹⁸⁾

Географску, политичку, културну и другу мањкавост европског идентитета попуњава Русија. „Русија твори европску множину (...) Није згорег поновити: да није европске Русије или Русије у Европи, ЕУ би можда могла да буде јединствено једно. Овако, Европи Уније преостаје још само примена макар једне од две базичне стратегије:

- 1) ширења што дубље на Исток и заодевања жутоплаве звездичасте одежде што већим пространим на европском истоку, или ;
- 2) уважавање Русије као пуноправног, али ресурсно далеко богатијег партнера у дељењу западно/источне заједничке судбине Европе“.¹⁹⁾

ДАНАШЊА ЕУ АМЕРИЧКО-НАТОВСКА КРЕАЦИЈА

Поменути европски идентитет и консолидацију, засновану на формули ЕУ + Русија, „квари“ и „минира“ САД. То се показало најбоље у југословенском рату, који је дошао као поручен САД да прибави нови идентитет НАТО пакту, инструментализујући га за своје планове ширења на исток и овладавања државама Римланда са стратешким циљем запоседања Хартланда, у коме средишње место заузима руски државни простор. Све што се дешавало на српском политичком и државном простору, била је само генерална проба за амерички-НАТО наступ према Русији. У ту сврху „склепана“ је НАТО држава Косово и саграђен њен главни град „Бондстил“ - највећа војна база и извиђачки пункт према руском истоку.

Социолог Зоран Милошевић истиче став да је „ЕУ сателит САД која организује ову надржавну творевину (у унију и НАТО), даје јој идеологију, тј. систем вредности и идентитет... Све то чини јер жели да освоји Русију и опљачка њена богатства. Зар није Збигњев Бжежински написао књигу „Свет без Руса“, а Србе су увек сматрали балканским (малим) Русима. Идеја је, пошто су Срби за

18) Кнежевић цитира речи Милована Данојлића из интервјуа недељнику *Печат*, 12. септембра 2008, стр. 51, под насловом *У загрљају са непријатељем*, где Данојлић каже: „Део политичке елите понаша се удворички а и код једног дела интелигенције оживео је рајетински синдром. И то је страшније од војног пораза. Ако нисмо у стању да се одупremo надмоћном непријатељу и да га истерамо из нашег поседа, могли бисмо му бар дати на знање да га мрзимо. Не разумем како је могуће пријатељевање са онима који су нас учуче бомбардовали. Поред слободарских тежњи, код нас је увек била јака и она друга тенденција, традиција сарадње са окупатором“. Исто, стр. 129.

19) Исто, стр. 165.

разлику од Руса мали народ, да ове прве денацификују и претворе у Европљане који мрзе Русе... И не само Србе већ и Бугаре и Румуне и Литванце и Летонце и Пољакe ...нагоне да мрзе Русе и, наравно, да се укључују у НАТО!²⁰⁾

Наводећи све противнике „повратка“ Косова и Метохије у Србију Милош Кнежевић каже да су то „наши велики савезници“ и „доказани пријатељи“, „ослонци без којих не можемо“: ЕУ САД и, разумљиво Албанци на свим просторима, али, на жалост, „отмицу Косова подржавају и црногорски суверенисти“. Кнежевић указује на „две групе руководећих смерница ЕУ, на два плана и два на њима заснована политичка тока: 1) унутрашњу дезинтеграцију Републике Србије, у степенастим фазама и етапама, с крајњим исходом ампутирања (за сада) једне од две аутономне покрајине, и формирања посебне албанске државе на територији Србије, и; 2) спољашњу интеграцију претходно дезинтегрисане Републике Србије, у предкандидатским и кандидатским фазама, у окриљу Европе Уније која, у међувремену, на простору отргнуте јужне покрајине Србије путем увођења мисије Еулекса успоставља свој протекторат“.²¹⁾

Европска унија данас броји 27 држава чланица. Међу тзв. државе осниваче спадају Француска, Немачка, Италија, Белгија, Холандија и Луксембург. Већ код првог проширења 1973, када су примљене Велика Британија, Ирска и Данска, Де Гол се противио пријему Велике Британије због њене велике блискости са САД. Од тада ће утицај САД на политику европских интеграција бити интензивираан. То ће нарочито доћи до изражаја после слома биполарног међународног система и „разбираспада“ југословенске државе, као једне од последица тога процеса. Као последица америчке европске политике била је пријем грчке у НАТО, а затим 1979. године у ЕУ.

До новог проширења дошло је 1986. године када су у ЕУ примљене Португалија и Шпанија које су девет година раније истакле своју кандидатуру.

Следеће проширење било је 1995. године када су примљене Аустрија, Финска и Шведска. Норвешка је по други пут одбила пријем на референдуму.

20) Зоран Милошевић, *Политичка модернизација*, део Србија и Европска унија, ИИП, Београд, 2010, стр. 248.

21) Милош Кнежевић, *Евроскептицизам. Где је Европа. III евроскептичких фрагмената*, Београд, 2008, стр. 167-168.

Девет година касније, 2004. године дошло је до најбројнијег проширења када су чланице ЕУ постале Чешка, Словачка, Пољска, Словенија, Мађарска, Кипар, Малта, Литванија, Летонија и Естонија.

До последњег проширења дошло је 2007. године када су примљене Бугарска и Румунија.

Све новопримљене, источноевропске земље прво су постале чланице НАТО-а а затим Европске уније. НАТО је био својеврсна улазница за ЕУ; по пријему у НАТО веома брзо постајале су чланице ЕУ. И ту нису одлучивали испуњени ЕУ стандарди (поготово код последње две, Бугарске и Румуније које су и данас далеко од било каквих стандарда), него геополитички интереси САД и НАТО-а усмерени ка геостратешком опкољавању Русије.

Данас су кандидати Хрватска и Македонија док су потенцијални кандидати све остале земље Балкана. Потенцијалан кандидат је и Турска која је кандидатуру предала још далеке 1987. године, али у вези са њеним пријемом постоји низ политичких и геополитичких несугласица. Поред осталог Турској се замера непоштовање људских права (нарочито у односу на Курде) као и чињеница да се Турска никада није оградилa од геноцида над Јерменима 1915. године. Економски аспект пријема такође није задовољен а чланице ЕУ страхују и од најезде турских емиграната услед њеног пријема у ЕУ. Турска евроунијска перспектива, међутим, има далеко значајније геополитичке импликације на америчко-европске геополитичке односе.

Неке агенције за истраживање јавног мњења саопштавају да је преко 60% грађана Србије опредељено за чланство Србије у ЕУ, и да је преко 85% интервјуисаних против уласка Србије у НАТО савез. Имајући у виду злочин који су 19 држава НАТО-а и све кључне државе ЕУ, починиле над српским народом и његовом државом, Србија би из моралних и политичких разлога одбила свако савезништво са њима.

Бомбардујући Србију, НАТО се понашао као аријевска организација (према генералу Мајклу Роузу «НАТО је спреман да Србе врати у камено доба») која је Србе третирао као народ нижег реда. Хашки трибунал је монструозни политички инструмент САД и НАТО, наставак агресије против српског народа. Он има улогу да читава један народ прогласи сувишним, да његову историју поништи, културу затре, духовност обезвреди. Хашки трибунал се изгледа, како примећује Владислав Јовановић, ослања на познати извештај ЦИА о процентима кривице Срба, Хрвата и муслимана у

ратним дешавањима у БиХ и Хрватској, који су изразито на штету Срба (кривица Срба износи 70 одсто, Хрвата 20 одсто, а муслимана 10 одсто). Уосталом и Џејми Шеј портпарол НАТО је рекао: „НАТО је пријатељ Трибунала...НАТО земље су међу његовим највећим финансијерима...НАТО земље су створиле тај трибунал и финансирају тај трибунал.“

Још је Милош Црњански у неколико чланака из 1930. препознао политичко мишљење Европе о српском народу. Разматрајући однос Европе према стварању држава на Балкану, он закључује: „за нас она никада није имала те симпатије, наш народ је све стварао у кукњави, у грозоти, ужасним жртвама. И скоро никад није чуо добре речи... Када би се скупило све оно што је говорено у иностранству о нашем народу... то би био документ који данас не би могао да се слуша без гађења“. У књизи *Избрисати српски вирус*²²⁾, Зорана Петровића-Пироћанца, сакупљени су многи отровни, шовинистички и расистички ставови и мишљења водећих западних државника и „цивилизатора“ о српском народу и његовој држави. То је непревазиђен „језик мржње“ једног инфериорног, обездуховљеног и бездушног западног света. Имајући у виду политику Запада према српском народу и држави током југословенске кризе, учачамо да је и Хитлер полазио од истих премиса када је стварао нови европски и светски поредак. Свом изасланику за Југоисток, др Херману Нојбахеру, крајем августа 1943, говорио је: „Никада не смемо да дозволимо да на Балкану ојача народ који има осећање за политичку мисију: Срби су такав народ. Они су доказали велику државотворну снагу“.

Поставља се питање како ће српско руководство мимо САД/НАТО- пријемне канцеларије да уведе земљу у Европску унију. Или ће се све одвијати „регуларно“: прво НАТО, па ЕУ, као и приликом учлањења Румуније и Бугарске и осталих бивших социјалистичких држава.

Оваква верзија учлањења Србије у ЕУ је вероватнија уколико се има у виду „принципијелна“ политика „евроатлантске“ власти у Србији. Јер, „...Док се тајно договара о уласку у НАТО, власт јавно обећава војну неутралност. Док се заклиње да никада неће признати Косово, иста власт признаје Еулекс и потписује споразум којим признаје границу Косова. Док се наводно залаже за целовитост земље и поштовање Устава, садашњи режим газећи Устав прави од Војводине државу у држави. (...) Србија је данас ретка ако не и једина држава на свету која се са међународним факторима дого-

22) Зоран Петровић Пироћанац, *Избрисати српски вирус (мала антологија расизма и шовинизма на крају миленијума)*, Југоисток, Београд, 1999.

вара како да превари сопствени народ“.²³⁾ Српска власт, међутим, не држи много до научно утемељених ставова српских научника. Као ни до Устава Србије. Да је данашња власт опредељена да уђе у НАТО и поред уставне одредбе о војној неутралности, сведочи и Тадићево залагање за промену Устава који је једногласно усвојен у Народној скупштини Србије и потврђен на референдуму већином изашлих гласача. Власт би на сваки начин да избегне народни референдум о евроатлантским интеграцијама, као да су је (власт, М. С.) ЕУ и НАТО нечим задужили!? - да ради против интереса сопственог народа и државе.

Не можемо а да не приметимо да је у последње две деценије, тачније од успостављања „Свете алијансе“ између Ватикана и Вашингтона, 1983, када су папа Јован Павле Други и Роналд Реган потписали “конкордат“, дошло не само до рушења „дрвене опасности“ и слома Варшавског уговора, него и до изузетног утицаја САД на политику Западне Европе. Не треба заборавити да су нас бомбардовале и леве и десне европске владе, и да су оне биле под америчким патронатом. Американизација Европе достигла је неслућене размере; у југословенској кризи посредовали су Блер, Билт, Солана, Рен, Кушнер, Шарпинг, Фишер, Ахтисари - све другоразредни политичари, али одани америчко-натовском вредносном систему.

Књижевник Момо Капор је описао ту врсту провинцијалних типова: „...који су се данас поставили у улоге проценитеља да ли је неко за Запад или за мрачни Исток, и који нас немилосрдно и без могућности жалбе распоређују на једну или другу страну. Они добијају ситниш за подршку и похвале од европских политичара, који, опет, одлучују хоће ли нас представници Европе за којом чезнемо. Хавијер Солана, Оли Рен, чиновници сиво-жутих лица, сувих као хартије које потписују. Јесу ли то Европејци?“²⁴⁾

ПОШЛИ У ЕВРОПУ - ВРАТИЛИ СЕ У ОТОМАНСКУ ИМПЕРИЈУ

У последње време веома је присутан ојачани турски фактор у америчко-европским односима. Турска постаје нова регионална сила и њена дипломатија је то јавно обзнанила. Кад је у питању

23) “Народ хоће промене, Обраћање председника ДСС Војислава Коштунице на Десетој Скупштини ДСС”, *Печат*, број 102, Београд, 19. фебруар 2010, стр. 16.

24) Момо Капор, “Кафе Европа, Размишљања доконог шетача”, недељник *НИН*, стр. 42, Београд, 23. октобар 2008, према: Милош Кнежевић, “Где је Европа”, *Национални интерес* 4/2008, *ИПС*, Београд, 2008, стр. 129.

пријем Турске у ЕУ, треба нагласити да је то кључно место на коме се испољава сва неизвесност и крхкост перспективе ЕУ. Наиме, америчко форсирање Турске врши се превасходно у циљу ремећења европског „ентитета“, што САД омогућава останак у Европи и даље вођење стратешких европских послова. „За сада ЕУ нема снаге да се томе супротстави, тако да ће је по свој прилици примити, али ће узвратити тако што ће Турцима поставити границу - не на Дрини, него на Уни. То ће рећи да би улазак Турске у ЕУ за нас и све околне земље био непосредно повољан, јер ће нас узети под хитно да би Турској отворили „свој“ простор. Изволите у Бугарску, Србију, Македонију, Црну Гору, Босну, али само до Уне - зар нисте у Европи? Истовремено ће тиме отворити могућност да иселе своје муслимане из ЕУ, нарочито Немачка. То ће ићи нечујно као садашње исељавање Рома треће и четврте генерације у Србију. То ће рећи да ће за нас и околне земље укључење Турске бити на дуги рок катастрофално. Номинално ћемо сви бити у Европи а чињенично ћемо, овако слаби и немоћни у сваком погледу, завршити у регионално обновљеној Отоманској империји. Као што се преко Уне регионално обнавља Хабзбуршка империја у коју ћемо имати само туристички приступ. *Наша елита не води рачуна да, водећи нас у ЕУ, може да нас одведе у Азију*“.²⁵⁾

Министар спољних послова Турске Ахмет Давутоглу, у Сарајеву 16. октобра 2009, обновио је идеју Отоманске империје. Давутоглу каже „Направићемо Балкан, Кавказ, Средњи исток, заједно са Турском, центром светске политике и будућности. То је циљ турске спољне политике и ми ћемо то постићи. Ми ћемо реинтегрисати балкански регион, ми ћемо реинтегрисати Средњи исток, ми ћемо реинтегрисати Кавказ на овим принципима регионалног светског мира“. Додао је „за нас је територијални интегритет Босне и Херцеговине једнако важан као територијални интегритет Турске“. У исто време турски председник Абдулах Гул у Београду постигао је споразум да се у Србији отвори велики „Исламски културни центар“.²⁶⁾

Екмечић се с правом пита зашто се нађе нико са српске стране са захтевом „...да се Аја Софија, највећи православни културни и духовни центар у историји, врати православним црквама? У време када је покренуто питање региона Војводине, турски председник је изложио турски пројекат да се Рашка област предвиди као исламски регион. Зашто српски политичари језик савремене

25) Милан Брдар, исто, стр. 18.

26) Милорад Екмечић, “Будућност гледамо кроз таму”, *НИН*, 7. и 14. јануар 2010, интервју, разговарала Зора Лагиновић

турске владе, пројекте реинтеграције османлијске баштине, преводе као помоћ турских бизнисмена отварању нових радних места за српске раднике?²⁷⁾

Турска, дакле, не крије своје исламистичке циљеве. Поддржана од САД она у ствари има двоструку намену: да својим империјалним тежњама запоседне некадашње територије европске Турске и да буде америчка тачка ослонаца према руском истоку.

„Ово може бити сан на јави владајуће политичке странке у Турској, која не крије своје исламистичке циљеве - истиче Екмечић. Није у стању да реши унутрашње питање Турске, са око 20 етничких група и чињеницом да сваки трећи становник не говори турским језиком. Ово отвара могућност да се америчка дипломатија поново определи да хвата исламског бика за рокове и упрегне га у своја кола. Некада су помагали Талибане у Авганистану против Совјетског Савеза, оборили цара Резу Пахлавија и довели Хомеинија из егзила. Део америчке дипломатије то сада рачуна са Турском. Не верујем да је то у подлози данашњих напора да се у Бутмирским састанцима изврши уставна реформа БиХ и поткопају темељи Републике Српске. Али је чињеница да је свет изгубио поверење у америчку организацију будућности. Ово ће изазвати стварање новог Балканског савеза против оваквих планова“²⁸⁾

РУСИЈА И СРБИЈА - ИСТА ГЕОПОЛИТИЧКА СУДБИНА И ПЕРСПЕКТИВА

Миломир Степић, један од водећих српских геополитичара, има такође негативан став о пројектованим евроатлантским интеграцијама Србије. Он сматра да је потребан **референдум о приступању ЕУ**. По питању НАТО Степић каже: „Уколико би приступили НАТО-у Русија би то сматрала непријатељским актом. Тада би постали припадници антируског војног савеза и тако би нас и третирали не само у војно-безбедносном, него и у политичком, економском и другом смислу“.²⁹⁾ Степић са чуђењем констатује: „...И после свих негативних искустава, опет хрлимо у супранационалне таласократске интеграције (ЕУ, НАТО), а да нисмо остварили

27) Исто; У складу са овим турским циљевима је тајно формирање удружења „Пријатељи Санџака“, које ради већ годину дана под покровитељством западних амбасада у Србији. Нико од српских званичника о овоме није река, осим тога није у Србији помоћ потребна само Санџаку.

28) Милорад Екмечић, исто

29) Миломир Степић, “Потребан је референдум о приступању ЕУ”, недељник *Печат*, 20. јануар 2010, стр. 16, интервју

националну. Штавише, управо српска национална и државна интеграција проглашена је реметилачком и насилно је онемогућена (војно, економски, пропагандно). Резултат тога је уништење Републике Српске Крајине, релативизовање српског идентитета Босне и Херцеговине, свођење само на умањену, осакаћену Републику Српску и покушај њеног поништавања...³⁰⁾ Да нас Запад, без обзира на сву сервилност актуелне српске власти, сматра „продуженом руком Русије“ на Балкану, и даје Русији и Србији намењена иста геополитичка судбина, показује Степић следећом формулом: „...Поступа се по једноставној формули: Срби на Балкану= Руси на Балкану; „обуздавање“ Срба= „обуздавање“ Руса“.³¹⁾

Говорећи о могућности симбиозе српских и руских геополитичких интереса на Балкану и одбацивање НАТО-а, који је распарчао и уситнио српски етнички простор и на њему успоставио антисрпске сателитске НАТО државе, Степић, између осталог, каже: „...Са српским земљама, као балканским посредником, и будућом гасоводно-нафтоводном мрежом као инструментаријумом, Русија има поуздано полазиште за „демонтирање америчког мостобрана“ у Европи/ЕУ, за потискивање утицаја САД, за успостављање самосталног европског пола моћи и за његово касније интегрисање у евроазијску или евроруску мега-интеграцију. САД настоје да превентивном (ре)акцијом и стварањем тампон – зоне од Балтичког до Црног и Јадранског мора спрече то повезивање Европе/ЕУ и Русије. Сходно томе, српски чинилац на Балкану третиран је као противник транс-гресије САД, и од 1990-их година оне спроводе територијално сажимање и фрагментацију српских територија. У заједничком српском и руском интересу је да се спречи даље слабљење српског чиниоца, заустави индукована геополитичка инерција сепаратистичких процеса у Србији и у будућности формира интегрална српска држава, као поуздан гарант стабилности Балкана“.³²⁾

Степић подсећа да је руски амбасадор Александар Конузин на Симпозијуму Спољна политика савремене Русије, који је одржан у Руском дому у Београду 10. априла 2009, рекао да је Србија „званично објавила неутралност, али у току је, ипак, процес прихватања НАТО стандарда“, те се упозоравајуће запитао „како ће се Русија понашати ако Србија ступи у НАТО?“...Не одступајући од

30) Степић, исто, стр. 17.

31) Александар Васиљевич Конузин, “Поздравна реч”, у : *Руска спољна политика и Србија, Национални интерес* 1-2/2009, ИПС, Београд, 2009, стр.11-14; Степић, исто, стр. 20.

32) Миломир Степић, “Могућности симбиозе српских и руских геополитичких интереса на Балкану”, *Национални интерес* 1-2/2009, ИПС, Београд, 2009, стр. 51-52.

дипломатске конструкције како Русија „нема ништа против“ пута Србије у ЕУ (што значи да Русија не поручује да „снажно подржава“ интеграцију Србије у ЕУ, он је упозорио и на нешто што се код нас прећуткује: „да бисте удовољили ставу Европе, морате изменити став према Русији. Познато је да имамо потписан споразум о слободној трговини и олакшицама између наше две земље. Чим Србија ступи у ЕУ тај споразум ће престати да важи“. Питам се на које ћемо се тржиште оријентисати? На тржиште ЕУ од преко 500 милиона људи? Лепо звучи, али зар неко стварно мисли да оно једва чека баш нас и наше веома конкурентне производе“.³³⁾

Амбасадор Конузин је још рекао: „НАТО има доста одређен став о Косову и ако приступите организацији која сматра да је Косово независна држава, то значи да ви делите такав став“. Конузин истиче да Србија треба сама да одлучи, али подсећа: „НАТО је 1999. године бомбардовао читаву земљу и свака породица има своје мишљење о томе какав однос треба да има према овој организацији. Ова организација сматра да је ситуација на Косову већ стабилна и смањује присуство КФОР-а, а постојање ових снага није у складу са Резолуцијом 1244. Наивни људи верују НАТО-у“.³⁴⁾

Разуме се да Србија као чланица НАТО и ЕУ, не може са Русијом задржати пријатељске односе, и на то упозоравају руски званичници и научници, добри познаваоци балканске историје и геополитике. Амбасадор Русије при НАТО-у Дмитриј Рогозин изјавио је да ће Србија ако жели у НАТО морати да се одрекне Косова, после чега ће и Русија променити став о Косову. Рогозин упозорава да је већина чланица признала независност Косова, и да Србија у НАТО савез може да уђе само без јужне покрајине. Рогозин каже да не разуме расправу у Србији о уласку у НАТО, после свих страдања и неправде које нам је донела Алијанса. „Ту је и проблем Косова, чију је независност признала већина земаља чланица НАТО-а. Проблем демонизације Срба, флагрантни антисрпски двоструки аршини Запада према учесницима рата у (бившој) Југославији... Зар је све то заборављено? Русија напросто неће разумети избор Србије у корист НАТО у светлу свега што сам набројао“ - истиче Рогозин.³⁵⁾

Александар Дугин, творац савремене руске геополитичке школе и најзначајнији теоретичар неоевроазијства истиче истовет-

33) Миломир Степић, „Потребан је референдум о приступању ЕУ“, недељник *Печат*, број 99, 20. јануар 2010, стр. 18, интервју

34) Према: Угљеша Мрдић, НАТО клан за НАТО пакт, *Печат*, број 101, 12. фебруар 2010, стр. 18.

35) Према: Угљеша Мрдић, исто

ност геополитичке судбине Русије и Србије и залаже за уједињење Русије и Србије у једну Империју, чији је основни задатак борба против америчке империје.³⁶⁾

Дугин сматра да су САД и ЕУ, као заговорници „Новог светског поретка“ Србију, као уосталом и Русију отписале. „за нас нема места у америкоцентричном свету, у плановима једнополарног глобализма. Јасна и немилосрдна дијагноза, нема шта - осуђени смо на пропаст. Ви сте већ слушали сирене, следећи смо ми“.³⁷⁾

Дугинова идеја Евроазије нема везе са идејом словенофилства и панславизма, које Дугин сматра наивном и вештачком творевином. Дугин се фокусира на свет састављен од империја. Око Берлина и Москве, као осовине, формирала би се Евроазијска Империја. Земље између: Пољска, Румунија, Србија, Мађарска, Чешка, Словачка, Украјина, Балтичке земље - чиниле би међупростор и њих би, према Дугину, Француска и Енглеска „хушкале“ на ослобађање од немачког и руског утицаја. Дугин, дакле, претпоставља савезништво Русије и Немачке као услов за мир и сарадњу у Средњој и Источној Европи. Зоран Милошевић уочава исто таква покушај НАТО-а на стварању антируског коридора од Балтика до Црног мора, тзв. „црноморско-балтичке федерације“.³⁸⁾

Евроазију Дугин види као Империју многих Империја. Нова Империја ће на следећем нижем нивоу представљати „конфедерацију Великих Простора“ или Империја другог реда. Дугин наводи четири основне-Европску Империју на Западу (око Немачке и Средње Европе), Тихоокеанску Империју на Истоку (око Јапана), Средњоазијску Империју на Југу (око Ирана и Руску Империју у центру (око Русије)³⁹⁾

Дугин се залаже за државни систем словенско-православних народа, а за Балкан предлаже пројекат јужне федерације коју би чиниле Србија, Бугарска, Македонија, Црна Гора и Српска Босна.

Дугин српску геополитику искључиво веже за Русију, сматрајући да Србија и Русија имају исту геополитичку судбину због верског и етничког чиниоца. Он сматра да Срби треба да се врате изворишту своје европске мисије - тако што ће се окренути Исто-

36) Види: Зоран Милошевић, *Политичка модернизација*, део Србија у геополитичкој мисли Александра Дугина, ИИП, Београд, 2010, стр. 87.

37) Александар Дугин, *Основи геополитике, књ. 1, Геополитичка будућност Русије*, Екопрес, Зрењанин, 2004, стр. 6.

38) Види: Зоран Милошевић, *Од Малоруса до Украјинаца, прилог проучавању промене културног и националног идентитета Малоруса*, Завод за уџбенике и наставна средства, Источно Сарајево, 2008.

39) Александар Дугин, исто, стр. 217;

ку, Евроазији, да схвате смисао и циљеве руске геополитике. Дугин даље указује да Срби треба да примене бугарску геополитику која у себи спаја русофилство и германофилство. „...Само ће геополитичко сједињавање са другим православним источноевропским народима (у првом реду са Бугарском) у јединствен проруски и истовремено према Средњој Европи пријатељски настројен блок, створити на Балкану зону стабилности и избацити из употребе срамотни термин `балканизација`“.⁴⁰⁾

Momcilo Subotic

SERBIA AND THE EUROPEAN UNION

Summary

The author in this article analyzes non-alternative determination of the ruling coalition in Serbia about the European Union and he underlines the un-sustainability of thesis according to which questions of sovereignty and territorial integrity in Serbia (Kosovo and EU membership) are two separate processes. The fact that the majority of EU countries recognize independence of Kosovo is contradictor to that thesis. In the following text the author analyzes the geographical and political incompleteness of Serbia and EU and developing the thesis that the current protectorate of EU, US and NATO serves primarily to accomplish their imperial interests. Part of this thesis suggests the possibility that Serbia, moving towards the European Union, ends in to Ottoman Empire that could be restored, considering the fact that SAD is using Turkey, as a regional force that does not hide its political and territorial aspirations, prevents the establishment of the United European countries. Besides that, Europe without Russia does not have complete identity.

Key words: Serbia, Kosovo and Metohija, EU, U.S., NATO, Russia

ЛИТЕРАТУРА

- Антонић Слободан, *Срби и евро-Срби*, Чигоја штампа, Београд, 2007.
Брдар Милан, “Не бране се кућни прагови, него државне границе”, *Печат*, бр.103, 26. фебруар 2010.
Водсворт Стивен, “Србије ће у Европу тек 2017”, *Новости*, 2. март 2010.
Дугин Александар, *Основи геополитике, књ. 1, Геополитичка будућност Русије*, Екопрес, Зрењанин, 2004.
Екмечић Милорад, “Будућност гледамо кроз таму”, *НИН*, 7. и 14. јануар 2010.

40) Александар Дугин, исто, стр. 395.

- Капор Момо, “Кафе Европа. Размишљања доконог шетача”, *НИН*, Београд, 23. октобар 2008.
- Кнежевић Милош, *Евроскептицизам*, Заслон, Шабац, 2008.
- Кнежевић Милош, “Где је Европа. Европа је у европском мноштву”, *Национални интерес*, 4/2008, *ИПС*, Београд, 2008.
- Кнежевић Милош, *Србија и Русија*, *ИПС*, Београд, 2009.
- Конузин Александар Васиљевич, “Поздравна реч” у: Руска спољна политика и Србија, *Национални интерес* 1-2/2009, *ИПС*, Београд, 2009.
- Коштуница Војислав, “Србија нема алтернативу”, *Новости*, 20. јануар 2010.
- Милошевић Зоран, *Политичка модернизација*, *ИПС*, Београд, 2010.
- Милошевић Зоран, *Од Малоруса до Украјинаца- прилог проучавању промене културног и националног идентитета Малоруса*, Завод за уџбенике и наставна средства, Источно Сарајево, 2008.
- Милошевић Зоран, *Свет без Запада*, Слободан П Универзитет, Бијељина, 2010.
- Мировић Дејан, *Аргументи против Европске уније*, Српски сабор Двери, Београд, 2008.
- Мрдић Угљеша, “НАТО клан за НАТО пакт”, *Печат*, бр. 101, 12. фебруар 2010.
- Петровић Зоран Пироћанац, *Избрисати српски вирус (мала антологија расизма и шовинизма на крају миленијума)*, Југоисток, Београд, 1999.
- Радиновић Радован, “Србија између НАТО-а и Русије”, у : Руска спољна политика и Србија, *Национални интерес* 1-2/2009, *ИПС*, Београд, 2009.
- Степић Миломир, “Могућности симбиозе српских и руских геополитичких интереса на Балкану”, у: Руска спољна политика и Србија, *Национални интерес* 1-2/2009, *ИПС*, Београд, 2009.
- Степић Миломир, *Потребан је референдум о приступању Европској унији*, *Печат*, бр. 99, 20. јануар 2010.
- Суботић Момчило, “Отимање Косова у процесу расрбљивања Балкана”, *Национални интерес* 3/2009, *ИПС*, Београд, 2009.
- Суботић Момчило, “Република Српска Крајина-Космет, Јужна Осетија-Абхазија и улога Русије”, у : Руска спољна политика и Србија, *Национални интерес* 1-2/2009, *ИПС*, Београд, 2009.
- Хофбауер Ханс, *Проширење ЕУ на исток*, Филип Вишњић, Београд, 2004.

Abstract

Current government in Serbia like no other in Europe underlines that “Europe has no alternative”, that government ignores questions of sovereignty and territorial integrity and that government also does not realize that problem of Kosovo and Metohija and integration of Serbia in to EU are two inseparable processes. This thesis contradicts the fact that the majority of EU member states recognized the independence of southern Serbian province. This fact also shows that we have wrong politics of European integration. The main theses in this article are that Serbia has insufficient identity and that Serbia wants to integrate in to another insufficient identity known as EU. Serbia is damaged during

the Yugoslavian process of self-designation because their basic national and international rights were not recognized -right to self-designation and the establishment of a unified Serbian state in the former Yugoslavia. Our country was faced with imperial war that resulted separation of Kosovo and Metohija. The author underlines problem of political and geographical incompleteness of Serbia that wants to integrate into EU that sharing the same problem. Europe without Russia cannot complete the project named United European Countries. That is happening because the idea of EU is American construction with the main objective to enable existing of U.S. inside of Europe that has geopolitical and geo-strategic significant for U.S. on their way to foray the Russian East. U.S. does not want real European integration, on the contrary. That can be seen in the case of Turkey. U.S. wants to Turkey become integral part of EU. That can result with renewal of Ottoman Empire in the EU concluded with Bosnia and Herzegovina. On the North of that border some form of Habsburg *тоталитаризам* can be restored. That would be American creation of EU. We have to remember the idea of forming French and German military forces in 1990s as the core of European security. U.S. rejected that idea immediately.

Serbia should consign demand for integration in to EU. That demand must be based on European sciences and civilization and its main form should be: "European rules and standards should be guaranteed for all peoples and countries, especially ethno-language standards; Serbian accomplishments and Serbian right to form unique country on Balkans must be recognized."⁴¹⁾ Current Serbian government cannot consign this kind of demand. The main reasons for that are because Serbian government still lives inside the imaginary Yugoslavian world and because they sincerely believe that Serbia is responsible for decomposing of our *сопству*. Our government shares the same thesis like those who have decomposed our country and took Kosovo and Metohia from us. Every Serbian government that does not want to solve Serbian national and state problems integrally is undesirable to all, either they are friends or enemies. That kind of demand can cause repugnance, or even threats and sanction by the U.S. and NATO oriented EU.

Finally, the solution for that problem can be Russia that according to Dugin shares the same geopolitical destiny and perspective of Serbia. Is that also priority of Russian political strategy?⁴²⁾ We think

41) Момчило Суботић, "Република Српска Крајина, Космет, Јужна Осетија, Абхазија и улога Русије", Национални интерес 1-2/2009, ИПС, Београд, 2009, стр. 198-199.

42) Радован Радиновић, "Србија између НАТО-а и Русије", Национални интерес 1-2/2009, ИПС, Београд, 2009, стр. 113-122.

that Russian energetic policy has three different ways. One of them transits through Serbia and it must be a pointer not only for our economic development but also for development of Serbian integral geopolitical paradigm that can be realized only with Russian support.